

SARAH LARK

*Tulikukkien
aika*

BAZAR

SARAH LARK

*Tulikukkien
aika*

Suomentanut Sanna van Leeuwen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Sanna van Leeuwen
Alkuteos *Die Zeit der Feuerblüten*
© 2013 by Bastei Lübbe AG, Cologne

ISBN 978-952-376-523-8

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Kiitokset

Tälläkin kertaa monet ystävät ja koelukijat auttoivat minua keräämään taustatietoa kirjaani varten. Suurkiitokset Klaralle käännöksistä ranskan kielestä sekä asetekniikan tuntemuksesta, ja Fatimalle kiitos avusta portugalin kielessä. Kustannustoimittajaani Melanie Blank-Schröderiä saan kiittää tärkeistä ehdotuksista, ja oikolukijani Margit von Cossart työskenteli kuten aina paitsi huolellisesti, myös henkeäsalpaavan nopeasti. Ilman Joan Puzcasin ja Anna Kozan tukea ei sujuisi ylipäätään mikään, ja Bastian Schlück, kaikkien aikojen paras kirjallisuusagentti, on edelleen sankarini!

Kiitän tietysti kaikkia muitakin Lübbe-kustantamon ja Agentur Schlückin työntekijöitä, jotka ovat auttaneet tuomaan tämän kirjan menestyksekkäästi lukijoiden ulottuville. Erityisesti haluan mainita lisenssiosaston Christian Stüwen, joka on tehnyt Sarah Larkin tunnetuksi jo puolessa maailmassa! On ollut hyvin hauskaa tutustua espanjalaisiin lukijoihini espanjalaisen kustantamoni monien tilaisuuksien yhteydessä.

Suuret kiitokset myös kirjakauppiaille, jotka asettavat kirjani usein niin hyvin esille, että löydän ne kirja-kaupoista heti ja voin iloita niistä! Ja aivan erityinen kiitos kaikille lukijoilleni – monet lähettävät minulle

palautetta vierailtuaan Uudessa-Seelannissa kirjoissa mainituissa paikoissa. Olen onnellinen siitä, että olen voinut auttaa teitä tutustumaan tähän upeaan maahan!

Sarah Lark

*Mehemea ka patai koe ki ahau
he aha te mea nui o tenei ao,
maku e ki atu:
he tangata, he tangata, he tangata.*

Jos kysyisit minulta,
mikä on maailmassa tärkeintä,
niin vastaisin:
ihmiset, ihmiset, ihmiset.

MAORIEN VIISAUS

AIKUISTUMISEN
VUODET

Raben Steinfeld, Mecklenburg
Piraki Bay, Uusi-Seelanti (Eteläsaari)

1837

Luku 1

”Hyvää huomenta, opettaja!”

Kolmekymmentäviisi koululaista, iältään kuudesta neljääntoista vuotta, nousivat hyvätapaisesti seisomaan yksinkertaisista puupulpeteistaan opettaja Brakelin tullessa luokkaan ja lausuivat tervehdyksen kuorossa.

Herra Brakel silmäili hetken heidän kasvojaan. Edellisellä viikolla hän ei ollut pitänyt koulua, mutta silti monet lapset eivät näyttäneet levänneiltä, vaan uupuneilta, huolten painamilta ja riutuneilta. Se ei ollut ihme, sillä ainakin päiväpalkollisten ja maanviljelijöiden lapset olivat viettäneet perunannostoloman pelloilla sadonkorjuussa. Brakel tiesi heidän kyykkineen auringon noususta auringonlaskuun polvillaan peltojen vaoissa noukkimassa perunoita maasta. Käsityöläisten lapset olivat vähän paremmassa asemassa. Toki heilläkin oli perunamaita, mutta ne olivat pienempiä ja sato nopeammin korjattu kuin maanviljelijöiden pelloilta.

”Hyvää huomenta, lapset!” Brakel vastasi ja antoi koululaisille luvan istuutua. Hän hämmästyi, kun Karl Jensch, pitkä ja hintelä kolmetoistavuotias, ei noudattanut kehotusta.

”Mitä nyt, Karl?” opettaja kysyi ankaralla äänellä. ”Ajattelitko seurata opetusta seisaaltasi?”

Poika pudisti onnettomana päätään. ”En”, hän sanoi sitten. ”Sitä vain, että... Tulin vain sanomaan, että... en pääse enää kouluun, herra opettaja. En voi tulla, koska pelloilla on vielä töitä ja sitten junkkerillakin. Isä on sairas, me tarvitsemme rahaa. Siksi... siksi en voi enää käydä koulua.”

Karlin ääni oli murtumaisillaan. Todennäköisesti isä oli kieltänyt koulunkäynnin pojaltaan paljon tylymmin sanoin, ja pojalle oli varmasti vaikea paikka olla nyt käymässä kyläkoululla viimeistä kertaa.

Opettajankin mielestä se oli harmi. Olihan hän sen arvannut – päiväpalkollisten lapset eivät koskaan käyneet koulua paria vuotta pitempään –, mutta Karlin puolesta hän oli pahoillaan. Poika oli älykäs ja nopea oppimaan, ja Brakel oli jo harkinnut puhuvansa pojasta kirkkoherralle. Ehkä Karlille löytyisi mahdollisuus jatkaa opintietään pappisseminaarissa. Siihen Karl tosin oli vielä liian nuori, ja hänen isänsä tuskin hyväksyisi ajatusta. Karl oli oikeassa: perhe tarvitsi rahat, jotka hän saattoi ansaita. Ja junkkeri...

Raben Steinfeldin kylä kuului suurherttuakuntaan. Brakel olisi ehkä voinut pyytää herttualta ja junkkerilta avustusta Jenschin teräväpäiselle pojalle – jos vain se päiväpalkollinen Jensch ei olisi ollut sellainen jääräpää! Jos vain Jensch – muiden kyläläisten tavoin – ei olisi jatkuvasti haastanut riitaa suurherttuan kanssa!

Maajunkkeri kuului reformoituun kirkkoon, kuten myös kuningas ja useimmat aateliset. Raben Steinfeldissä sen sijaan suuri enemmistö asukkaista noudatti uskollisesti vanhaluterilaisia oppeja, eikä seurakunta jättänyt välistä yhtäkään tilaisuutta hyppiä hallitsijansa nenille. Onneksi suurherttua ei sentään rangaissut ja vainonnut

alamaisiaan siitä hyvästä, toisin kuin Preussin kuningas vielä hiljattain. Maalaisväen ja heidän pappiensa kärhämöinti vihastutti junkkera silti. Vuorenvarmasti junkkeri ei suostuisi rahoittamaan opintoja yhdelle heidän pojistaan, jotta tästä tulisi seuraava niskuripappi hänen kiusakseen.

Brakel huokaisi. ”Se on ikävää, Karl”, hän sanoi siten ystävällisesti. ”Mutta oli kohteliasta tulla ilmoittamaan siitä minulle.” Yleensä päiväpalkollisten lapset vain jäivät pois koulusta kolmetoista täytettyään. ”Mene Herran haltuun, poikasen.”

Kun Karl keräsi kokoon kynänsä ja rihvelitaulunsa, opettaja Brakel kääntyi luokkansa toisen mallioppilaan puoleen. Ida Lange – mikä onneton luonnonoikku. Brakel ihmetteli kerta toisensa jälkeen, miksi Luoja oli rangaissut Langen poikaa heikohkoilla älynlahjoilla, kun taas Ida, vanhin tytär, imi opetusta itseensä kuin sieni. Kauneus ja viehättävyys olisivat riittäneet tytölle vallan mainiosti – sillä niitäkin Idalle oli suotu älyn lisäksi. Kaksitoistavuotiaalla oli kiiltävä tummanruskea tukka, posliininsiniset silmät ja säännölliset piirteet. Sydämenmuotoiset kasvot heijastivat lempeyttä ja alamaisuutta – varmasti isän jäməkän kasvatuksen tuloksena. Jakob Lange oli seppä, käsityöläinen, ja hän piti perhettään kurissa ja Herran nuhteessa. Toisin kuin Karlin perheellä, hänellä olisi ollut varaa antaa Idan käydä koulua pitempään, mutta eihän sellainen tyttöjen kohdalla tullut kyseeseen. Epäilemättä Idakin jättäisi koulun vajaan vuoden päästä.

Toistaiseksi Ida kuitenkin sai nauttia opetuksesta – ja siinä sivussa tuoda hiukan valoa Brakelin pitkäveteseen arkeen. Brakel oli opettaja henkeen ja vereen. Karlin ja

Idan kaltaiset oppilaat innostivat häntä, mutta enimmäkseen hänestä oli turhauttavaa opettaa yksinkertaisia maalaislapsia, joita lukeminen ja kirjoittaminen ei kiinnostanut. Välillä Brakelista tuntui, että hänen suurin saavutuksensa oli pitää lapset tunnilla hereillä.

”Oletko tuonut meille uuden kirjan, Ida... tuota, Anton?”

Langen esikoispojan pulpetilla oli ohut kirjanen. *Kapteeni Cookin matkat*. Poika ei osoittanut kirjaa kohtaan erityistä mielenkiintoa, mutta Ida oli jo edellisenä päivänä kirkossa kertonut innoissaan opettajalleen, että hänen isänsä oli tuonut Schwerinistä uuden kirjan. Niin tapahtui silloin tällöin. Jakob Langea kiehtoivat eksoottiset maat, ja hän yritti herättää saman mielenkiinnon myös pojissaan. Se oli epätavallista käsityöläiselle, joka sitä paitsi oli harras vanhaluterilainen, mutta Brakel arveli, että Lange leikitteli ajatuksella maastamuutosta. Seppä ja arvostettu hevostuntija ei varmasti ollut tyytyväinen siihen, ettei saanut ostaa kylästä tonttia itselleen, vaan hänellä oli taloonsa vain perinnöllinen vuokraoikeus. Siitä syystä hän haastoi jatkuvasti riitaa junkkerin kanssa, ja jonain päivänä junkkeri ajaisi hänet maantielle, niin paljon kuin hänen työtään arvostikin. Viime vuosikymmeninä monia vanhaluterilaisia oli muuttanut Amerikkaan. Kenties Lange suunnitteli pitkällä tähtäimellä jotain vastaavaa.

Langen poika Anton nyökkäsi pitkästyneenä ja työnsi kirjan Idan eteen. Tyttö ei kuitenkaan tarttunut siihen innokkaasti esitelläkseen sitä luokalle, kuten olisi voinut odottaa, sillä hän katsoi Karlia, joka ei pystynyt irtautumaan pulpetistaan. Kirjan mainitseminen oli herättänyt pojan mielenkiinnon. Ja hänen kohtalonsa ilmeisesti Idan myötätunnon.

”Ida!” Brakel kehotti.

Tyttö kokosi itsensä ja nosti katseensa. ”Se on eriskummallinen kirja!” hän kertoi sitten pehmeällä, lempeällä äänellään, joka kykeni lumoamaan pahimmatkin unikeot, kun hän luki ääneen. ”Se kertoo kapteenista, joka lähtee merille ja löytää vieraita maita! Ja kuvitelkaa, herra opettaja, se on kirjoitettu vieraalla kielellä! Se on pitänyt ensin kääntää, jotta me voisimme lukea sen!” Ida osoitti kirjailijan nimeä: John Hawkesworth.

”Kreikastako?” Se oli Karlin ääni.

Poika ei kyennyt hillitsemään itseään. Hänen olisi pitänyt olla jo tiessään, mutta uusi kirja palautti hänen mieleensä toiset merenkulkijatarinat, joita opettaja Brakel oli kertonut oppilailleen. Niissä oli kerrottu Odysseus-nimisestä miehestä, joka oli vanhassa Kreikassa kokenut hiuksia nostattavia seikkailuja.

Brakel pudisti päätään. ”Ei, Karl. John Hawkesworth on kirjoittanut kapteeni Cookin tarinan englanniksi. Eikä se ole taru, niin kuin Odysseia, vaan se kertoo tositapahtumista. Mutta päätä jo, Karl. Jos haluat jäädä, niin istu alas. Muussa tapauksessa...”

Karl meni ovelle. Hän loi luokkaan vielä viimeisen katseen, jossa häilyi sekoitus mielipahaa ja kateutta – ja jopa hiven hellyyttä, kun katse osui Idaan. Karl piti Idasta. Joskus, kun hän oli työssä pellolla ja päästi ajatuksansa harhailemaan, hän saattoi sallia itselleen pienen päiväunelman. Silloin hän näki itsensä nuorena miehenä kosiskelemassa Ida Langea ja perustamassa heille yhteistä kotia. Jokaisena iltana, jonka Luoja heille soisi, hän palaisi töistään kotiin, jossa Ida odottaisi häntä. Joka päivä hän kuulisi Idan lempeän äänen, ja joka aamu Karl näkisi ensimmäisenä Idan sileät, pehmeät

hiukset ja kauniit, herkät kasvat. Toisinaan Karlin mielessä heräsi myöskin syntisiä ajatuksia, mutta ne hän kielsi itseltään ankarasti. Totta puhuen hänen olisi pitänyt kieltää itseltään kaikki viattomatkin haaveensa tulevaisuudesta tämän tytön kanssa. Ne eivät kuitenkaan voisi tulla todeksi. Siinäkin tapauksessa, että Ida jonain päivänä vastaisi hänen tunteisiinsa – eikä Karlilla ollut mitään syytä olettaa, että niin tapahtuisi –, Idan isä ei ikimaailmassa hyväksyisi liittoa päiväpalkollisen pojan kanssa. Se oli ymmärrettävää, eikä Karl kantanut siitä kaunaa Jakob Langelle. Eihän hän itsekään toivonut Idalle samanlaista elämää kuin omalle äidilleen.

Jenschin perhe tuli toimeen töin tuskin. Karlin isä, äiti ja tästä lähtien hän itsekin tekivät töitä aamusta iltaan junkkerin pelloilla ja joskus muuallakin. Miehet saivat palkkaa pennin tunnilta – eivätkä työnantajat usein maksaneet sitäkään rahana, vaan päiväpalkolliset saivat korvauksen luontoissuorituksina. Tänäpäivä Karl tuskin näkisi rahaa, vaikka kaivaisi maasta viimeisiä perunoita kymmenen tuntia. Todennäköisesti pellon omistaja, joka oli palkannut hänet täksi päiväksi, lähettäisi hänet kotiin vain perunasäkin kanssa.

Synkkien ajatusten vallassa Karl ryhtyi työhön erään käsityöläisen pellolla. Kirvesmies Peter Brandmann ei kai ehtinyt itse korjata satoaan, eivätkä hänen poikansa Otfried ja Erich olleet saaneet urakkaa valmiiksi perunanostolomalla. Oikeastaan heidän olisi pitänyt, sillä heidän vuokratonttiinsa kuului viljelymaata vain yksi auranala, ja sekin jakautui perunamaan ja vihannesmaan kesken. Viimeksi mainitun hoiti Brandmannin tarmokas vaimo enimmäkseen yksin. Karl sai sadon

korjattua päivässä tai parissa. Mutta Erich oli vielä pieni, eikä Ottfried ollut koulussakaan ahkerimmasta päästä. Todennäköisesti he eivät olleet jaksaneet rasittaa itseään lomaviikolla.

Karl heilutti kuokkaa sitäkin ripeämmin, jotta saisi purettua sisällään roihuavaa kiukkuja edes vähän. Karl oli kiehunut raivosta siitä lähtien, kun hänen isänsä oli edellisenä päivänä määrännyt hänet lopettamaan koulun. Ei hänellä työntekoa vastaan mitään ollut, hän tiesi liiankin hyvin, miten kipeästi perhe oli rahan tarpeessa. Mutta eiväthän aamupäivän koulutunnit estäisi häntä käymästä töissä. Hän voisi korvata sen iltapäivisin ja iltaisin, varmasti jotain tekemistä löytyisi. Myös tulevana talvena! Uhmakkaasti hän paiskoi perunoita konttiinsa.

Vasta puoli tuntia huhkittuaan Karl alkoi rauhoittua. Hän pyyhkäisi hien otsaltaan ja puri huultaan. Ei, hänellä ei ollut oikeutta vihoitella isälleen. Oli pakko myöntää, että isä oli oikeassa. Kylmään vuodenaikaan oli tarpeeksi vaikeaa löytää työtä edes päiväsaikaan. Kun aurinko laski, maatiloilla ja käsityöläisverstaissa lopetettiin työt. Viimeksi mainituissa päiväpalkollisia tuskin tarvittiinkaan. Verstaissa käsityöläiset työskentelivät yksin tai kisällin kanssa, ja koulun jälkeen heitä auttoivat omat lapset, jotka saisivat myöhemmin opin samaan ammattiin. Karl sen sijaan ei saisi ikinä oppia mitään...

Lannistuneena Karl iski taas kuokan mustaan multaan ja jatkoi työtään. Ainoa toivo olisi ollut pappis-seminaari, josta opettaja Brakel oli kerran maininnut. Mutta nyt sekin oli mennyttä. Karl yritti sinnitellä, muttei voinut estää kyyneliä kihoamasta silmiinsä. Päätäväisestään hän pyyhki ne pois. Pojat eivät itkeneet. Ja hyvä kristitty hyväksyi kohtalonsa nöyrästi.

Aurinko oli noussut korkealle taivaalle. Ensimmäiset lapset kulkivat jo koulusta kotiin Brandmannin pellon ohi – useimmat koululaiset asuivat maatiloilla kylän ja junkkerin linnan välissä, kun taas käsityöläisten talot, verstaat ja pienet maatilkut olivat ryhmittyneet pääosin kirkon ja koulun ympärille. Jakob Langen paja sijaitsi aivan kylän laitamilla. Karl yllätti itsensä vilkuilemasta, näkyisikö Idaa. Jos tytön ei tarvitsisi käydä asioilla ja mennä kiertotietä, hänen kotimatkinsa kulkisi Brandmannin pellon vieritse.

Pian Karl huomasi Idan sisarukset – iloisesti hyppelevän Elsbethin ja nyreänä perässä laahustavan Antonin. Epäilemättä pojallakin oli edessään iltapäivä pellolla tai ainakin työtä pajalla. Lange ei sietänyt joutenoloa, hänen lapsensa raatoivat tuskin vähempää kuin päiväpalkolliset. Mutta heillä ainakin oli tulevaisuus edessään.

Pettyneenä siitä, ettei Idaa näkynyt, Karl käänsi katseensa pois tiestä. Hän jatkoi kuokan heilutusta – ja hätkähti, kun kuuli nimeään huudettavan. Kirkkaalla, pehmeällä äänellä.

”Ida!” Karl käännähti ympäri ja ehti melkein vetää suunsa hymyyn ennen kuin muisti, että päiväpalkollisten odotettiin tekevän työnsä kasvot peruslukemilla, ynseinä suorastaan. ”Mitä... mitä asiaa?”

Hän toivoi, ettei kuulostanut epäkohteliaalta. Totta puhuen hän olisi halunnut Idan jäävän juttelemaan. Mutta silloin Ida olisi saattanut katsoa häntä tarkemmin... ja huomata kyneleet hänen silmissään.

Ida ojensi hänelle jotakin. ”Tässä”, tyttö sanoi. ”Unohdit vihkosi.”

Karl ei ottanut askeltakaan hakeakseen vihkoaan. Ei hän sitä ollut unohtanut, vaan opettaja Brakel oli

kerännyt läksyvihkot oppilailta ennen perunannostolomaa. Se oli ollut opettajanpöydällä muiden vihkojen seassa, mutta Karl ei ollut rohjennut pyytää sitä. Hän kuitenkin vaali vihkoa kuin aarrettaan. Hänellä ei ollut koskaan ollut mitään omaa, ennen kuin opettaja Brakel oli viime vuonna antanut hänelle vihkon.

”Sait kiitettävän”, Ida jatkoi. ”Sinun aineesi oli kaikista paras.”

Karl ei enää pystynyt vastustamaan kiusausta. Edes tämän yhden kerran hän halusi vielä nähdä hyvän arvosanansa opettaja Brakelin huolellisella, selkeällä käsialalla, punaisella musteella. Hän astui lähemmäksi, otti lakin päästään ja haroi tahattomasti vaaleaa, sotkuista tukkapehkoaan. Ennen koulua hän oli tasoittanut kiharansa vedellä, mutta tuuli oli pörröttänyt ne. Eihän hänen tässä asussa sopinut kohdata tyttöä, jota liehitteli unelmissaan... Karl häpesi myös nukkavierua paitaansa ja likaisia, leveitä työhousujaan.

Ida antoi vihkon. Hän näytti sievältä tummassa mekossaan ja valkoisessa esiliinassaan. Yksinkertaiset vaatteet nekin, mutta puhtaat eivätkä yhtä kuluneet. Idalla ei ollut vanhempia sisaria, joiden vanhoja vaatteita hän joutuisi käyttämään, joten hän sai silloin tällöin jopa jotain aivan uutta.

”Sanoin opettajalle, että tuon sen sinulle”, tyttö sanoi, kun Karl avasi vihkon. ”Minä...”

Ida olisi halunnut sanoa enemmänkin, mutta eihän hän voinut tunnustaa Karlille, että oli koulun jälkeen viivytellyt ja odottanut, kunnes muut oppilaat olivat menneet. Vasta sitten hän oli mennyt pyytämään opettajalta Karlin vihkoa.

”Enhän minä sillä enää mitään tee”, poika sanoi tuhkaneesti. ”Olisit voinut jättää sen sinne.”

Ida hypisteli toista melkein vyötärölle ulottuvista palmikoistaan. ”Minä olisin kyllä sinuna halunnut sen takaisin”, hän sanoi sitten onnettoman näköisenä.

Samassa Karl tajusi, että Ida ymmärsi häntä oikein hyvin. Myös Ida kävi koulua mielellään, mutta hänelläkään ei ollut toivoa saada jatkaa opiskelua enää kolme toista täytettyään.

Karl ei pystynyt estämään hymyä, joka nyt kuitenkin hiipi hänen kasvoilleen. ”En tarkoittanut sitä”, hän mutisi. ”Minä... tuota, kiitos... Kyllä minäkin halusin.”

Ida lasi katseensa. ”Olen pahoillani”, hän sanoi.

Karl kohautti olkapäitään. ”Ei sille mitään voi”, hän vastasi. ”Mutta... se kertomus kapteeni Cookista... Sen minä olisin kyllä halunnut kuulla.”

Idan kasvot kirkastuivat. Hänen kirkkaat silmänsä loistivat. ”Voi, se on aivan suurenmoinen kertomus!” hän aloitti, ja Karl joutui välittömästi hänen laulavan äänensä lumoihin. ”Ajattele, Englannissa oli sellainen seura, oppineiden seura, joka varusti laivan, jotta he voisivat purjehtia Etelämerelle tarkkailemaan tähtiä! Tähtiä, voitko kuvitella? Että he käyttivät siihen niin paljon rahaa!”

”Voihan tähtiä katsella täältäkin”, Karl huomautti. ”Mitä varten heidän piti mennä Etelämerelle asti?”

”Kai ne loistavat siellä kirkkaammin”, Ida arveli. ”Ja varmaan siellä näkyy eri tähtiä, maapallon toisella puolella... Mutta siinä ei ollut vielä kaikki! Kapteenilla oli toinenkin tehtävä, salainen! Oletettiin, että maapallon toisella puolella olisi uusi maa, aivan tuntematon, ja hänen piti tutkia sitä. Hänen mukanaan matkusti kasvi- ja eläintieteilijöitä... Voi, aivan uskomatonta, miten ihmeellisiä eläimiä he sieltä löysivät! Ja miten vaarallinen matka oli...”

Idan sirot, puutarhatöissä sierettyneet kädet piirsivät ilmaan uusia ihmeitä hänen selostaessaan. Karl seurasi häntä lumoutuneena ja nauroi ja yhtyi hämmästelyyn, kun Ida kuvaili isoja jäniksiä, joita uuden maan alkuperäisasukkaat kutsuivat kenguruiksi, ja värikkäitä kaloja, jotka kansoittivat valtavia, upeita, mutta myös vaarallisia koralliriuttoja.

Molemmat unohtivat sekä ajan kulun että koruttoman, syysauringossakin ilottoman ja ikävän näköisen kylän, jonka hiekkaisella pellolla he seisoivat. Ida loitsi heidän eteensä lumivalkeita hiekkarantoja ja tuulessa huojuvia palmuja...

Vanteran kylmäverihevosen vetämien kärkyjen äänet tempasivat Idan ja Karlin äkkiä takaisin todellisuuteen. He kavahtivat kauemmas toisistaan kuullessaan Jakob Langen matalan, käskemään tottuneen äänen.

”Ida! Mitä sinä täällä teet, Herra nähköön? Ja minä vielä annoin Antonille sapiskaa, koska hän puhui sinusta ilkeästi. Minun tyttäreni, minä sanoin hänelle, ei jää vetelehtimään koulun jälkeen, eikä ainakaan sellaisen pojan kanssa, joka...”

”Hän toi vain vihkoni!” Karl rohkaistui puolustamaan tyttöä, koska Ida itse ei sanonut mitään. Tyttö oli laskenut katseensa ja puri katuvaisena alahuultaan. ”Koska... koska opettaja pyysi”, Karl väitti.

Tekosyy olisi voinut juolahtaa Idankin mieleen, mutta muutoin niin eloisa tyttö näytti suorastaan lamaantuneen nähdessään isänsä.

”Vai että opettaja lähettäisi sinulle vihkon perään?” Lange ivasi. ”Ja tyttäreni sitä tuomaan? Sitä sinä et usko itsekään, Jensch! Poikani kertoi, että sinun koulunkäyntisi loppui tähän päivään. Mihin sinä kirjoitusvihkoa enää tarvitset?”

Lange pysäytti vaununsa kaksikon viereen ja mulkaisi vihaisesti vihkoa, joka lojui avoimena puolitäyden perunakontin päällä. Karl oli laskenut kontin selästään tullessaan juttelemaan Idan kanssa. Jakob Lange varmasti erotti kuskipukiltaan, mitä opettaja Brakel oli kirjoittanut, sillä hän irvisti.

”Valehtelija, ja leuhkakin sitä paitsi!” Lange tokaisi. ”Levittelet arvosanojasi, ikään kuin ne voisivat muuttaa Jumalan määräämää paikkaasi. Häpeäisit, Jensch!”

Karl tiesi, että hänen olisi kuulunut laskea nöyrästi katseensa, antoihan Jakob Lange aina välillä työtä päiväpalkollisille. Oli parempi olla suututtamatta häntä. Mutta poika ei pystynyt siihen. Päinvastoin, hän tuijotti seppää kiukkuisena.

”Mistä te sen tiedätte”, hän kysyi uhmakkaasti, ”mitä Jumala on minun varalleni suunnitellut?”

Ida näytti säpsähtävän hänen sanojaan. Karl totesi tytön pelästävän jo sitä, että joku toinen väitti vastaan hänen isälleen. Vaikka Idan asema oli paljon parempi kuin hänen, hän sääli tyttöä.

Jakob Lange ei katsonut päiväpalkollisen poikaa vastauksen arvoiseksi. Hän kääntyi taas tyttärensä puoleen.

”Ja sinullakin, Ida, on aikaa mieltä syntejäsi, kun ilta-päivällä kitket kasvimaata!” hän sanoi ankarasti. ”Täällä sinä vain seisoskelet ja varastat Herran Jumalan aikaa – ja Brandmanneilta tämän pojan työpanosta, kun hän seis-tä möllöttää siinä sinun takiasi, vaikka pitäisi nostaa perunoita. Mainitsen tästä tietenkin Peter Brandmannille, jotta hän tietää maksaa sinulle vastaavasti vähemmän, poika. Alahan tulla sieltä, Ida!”

Ida ei enää vilkaissutkaan Karliin. Pää painuksissa hän kipusi kärryjen lavalle ja istuutui reunalle niin että

hänen jalkansa heilahtelivat laidan yli. Erikoinen matkustusasento tytölle heinäkärryissä... Silloin Karl tajusi, mitä Idalla oli mielessään. Kun Jakob Lange maiskautti hevosen liikkeelle, Idan hameen poimuista putosi kuin vahingossa pieni kirjanen – *Kapteeni Cookin matkat*. Karlin piti vain poimia se maasta. Hän epäröi hetken, juoksisiko perään. Ehkä se oli oikeasti pudonnut vahingossa. Mutta sitten Ida nosti päätään. Ja iski Karlille silmää.

Tuuliajolla maailman toisella puolen

Vuonna 1837 muutto Saksasta Uuteen-Seelantiin tarjoaa Ida Langen perheelle mahdollisuuden rakentaa parempi tulevaisuus. Tiukan uskonnollisessa yhteisössä kasvaneen Idan sydän kaipaa köyhää työläispoikaa, jonka hän on tuntenut lapsuudestaan saakka, mutta nyt Ida on ansassa isänsä valitseman miehen kanssa.

Uudessa-Seelannissa kasvaneelle Catille elämä siirtokunnassa ei ole ollut helppoa, mutta onni vaikuttaa kääntyvän, kun hän päätyy maorien adoptoimaksi. Cat kuitenkin karkotetaan, kun hän haastaa heimon perinteet, eikä hänellä ole taaskaan muuta vaihtoehtoa kuin ottaa tulevaisuutensa ohjat omiin käsiinsä.

Kun kohtalo tuo Idan ja Catin yhteen, he tunnistavat toisissaan henkisen yhteyden, jonka pohjalta kasvaa ystävyys. Sitä eivät murra kauniin, mutta armottoman luonnon haasteet tai elämän arvaamattomuus. Heidän matkansa on vasta alussa.

Sarah Larkin *Tulikukkien aika* aloittaa unohtumattoman sukusaagan kahdesta sinnikkästä naisesta, jotka etsivät omaa tietään 1800-luvun Uudessa-Seelannissa.

ISBN 978-952-376-523-8 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

BAZAR